

BANA GÖZ, KULAK OL!

Bir varmış, bir yokmuş. Küçük bir kasabada “**Şahin Ailesi**” yaşarmış. Şahin ailesinin 1999 yılının son ayı Aralık ayında şirin mi şirin, güzel mi güzel bir bebekleri olmuş. Bu bebeğin adını “**CAN**” koymuşlar. Can’ı annesi ve babası çok seviyormuş, üzerine titriyormuş. Gözleri boncuk gibi olduğu için annesi Can’a hep “**Boncuğum**” diyormuş. Can, hep kendisi ile ilgilenmelerini istiyormuş, yatağa veya beşiğine bırakılınca hep ağlıyor, kucağa alınca hemen susuyormuş. Can hem yaramaz, hem de çok zeki bir çocukmuş. Sanki bir an önce büyümek istercesine her işini kendi yapmaya çalışıyormuş. Ele avuca sığmıyor çok hareketli, çok neşeli oyunlar oynayarak kendini daha da çok sevdiriyormuş. Annesinin kendisini kundaklamasına izin vermiyormuş. Çok küçük olmasına rağmen annesin Can’ın kıyafetlerini değiştirmekte çok zorlamıyormuş. Can, süt emerken sanki konuşur gibi annesinin gözlerinin içine bakarak mırıldanıyormuş, sadece annesinin altını değiştirmesine ve emzirmesine izin veriyormuş o zamanlarda çok sakin ve durgun oluyormuş.

Can, daha bir yaşına girmeden yürümeye başlamış. Doğru düzgün emekleme evresi yaşamayan Can, yürümeye başlayınca ilk gittiği yer evdeki televizyon olmuş. Televizyonun düğmelerini kurcalamayı çok seviyormuş. Annesi, babası kızmasın diye de şirinlik yapıp her yaramazlığını affettiriyormuş, televizyona bakmasınlar diye kanalları değiştiriyormuş, televizyonu kapatıp dikkati üzerine çekmek istiyormuş, sadece kendisi ile ilgilenmelerini istiyormuş. Başka hiçbir şey ile ilgilenmelerini istemiyormuş.

Henüz 1 yaşında olmasına rağmen yemeğini kendi yemek isteyen Can, kıyafetlerini de kendi giymek istiyormuş. Annesi, yemek yedirmek isteyince yemiyormuş, kıyafet giydirince çıkartıp tekrar kendi giyiyormuş. Zeki ve şirin bir çocuk olduğu için anne ve babası yaptığı yaramazlıklara kızamıyormuş, hoş görüyormuş. Maskotluklar ve şirinlikler yapıyor, insanları güldürüyor, insanlar güldükçe Can da bu durumda keyif alıyor ve çok eğleniyormuş. Can koşuyormuş, oynuyormuş, eğleniyormuş fakat hiç konuşmuyormuş. Anne ve babası çocuklarından “**Anne, Baba**” sözcüklerini duymak için sabırsızlanıyormuş. Ağzından sesler çıkıyormuş fakat anlamlı sözler çıkmıyormuş. Hatta çocukların yaramazlık yapmaktan konuşmaya fırsat bulamadığını düşünüyorlarmış. Evlat sahibi her ana baba gibi, Şahin ailesini de biricik çocuklarının “**Anne, Baba**” dediğini duymak çok mutlu edecekmiş.

Can, konuşmuyormuş fakat sessiz de değilmiş. Oynarken veya bir şeyler isterken hep “**Va Va Va**” diyormuş. 2 yaşına gelmiş olmasına rağmen, Can’ın “**Anne, Baba**” dememesi, insan isimlerini, eşya isimlerini söylememesi giderek annesi ve babasını rahatsız etmeye başlamış. Çocuklarının her şeye “**Va Va Va ..**” demesinin rahatsızlığı ve “**Anne-Baba**” sözcüklerine duydukları özlem giderek artarken yüreklerinde bir yerleri acıtmaya başlamış. Çevresindekiler akrabağları, büyükleri hatta gittikleri çocuk doktorları bile Can’ın konuşması için daha erken olduğunu, bazı çocukların geç konuştuğunu, hatta erkek çocukların daha da geç konuşmalarının normal olduğunu söylüyorlarmış. Bu söylenenler Can’ın anne babasının yüreğine su serpse de “**Anne, Baba**” sözcüklerini çocuklarının ağzından duymamak yüreklerindeki ateşi söndürmeye yetmiyormuş.

İçlerindeki “**Anne, Baba**” sözü duyma isteği arttıkça, doruğa çıktığı günlerden bir gün Şahin Ailesinin evde olduğu bir zamanda; Can’ın babası televizyonda haberlere bakıyormuş, annesi mutfakta yemek yapıyormuş, Can da bir köşeye çekilmiş sessizce oynuyormuş. Babasının televizyon izlemesine bile karışmıyor, ses çıkarmıyormuş. Fakat elindeki oyuncak tabancayı kulağına dayamış ve oyuncak tabancadan çıkan sesleri dinliyormuş. Bu durum babasının dikkatini çekmiş. Babasının televizyon izlemesine karışmaması, “**Va Va Va**” ses çıkarmadan oynaması, babasına çok tuhaf gelmiş. Her şeyden ilginç ve tuhaf olan da, Can’ın elindeki tabancayı kulağına dayaması ve sesini dinlemesiymiş. Çünkü, oyuncak tabanca çok ses yapıyormuş ve çıkan ses Can’ın kulağına zarar verebilirmiş. Babası Can’ın elinden oyuncak tabancayı almış ve Can’ın yaptığı gibi oyuncak tabancayı kulağına yaklaştırarak sesini

dinlemeye çalışmış. Çıkan ses Can'ın babasını ve kulağını çok rahatsız etmiş. Can gibi kulağına yaklaştırarak oyuncak tabancanın sesini dinlemek mümkün değilmiş. Can'ın kulaklarında bir problem olduğunu düşünen Can'ın babası çocuğunu kucağına alarak arkasından “**Caaan, Caaan**” diye seslenmiş fakat Can dönüp bakmıyormuş. Telaşlanan, endişelenen babası hemen eşini çağırmış, olanları eşine anlatmış, oyuncak tabancanın sesini eşine dinletmiş. Hem korkmuşlar, hem endişeye kapılmışlar. Çocukların kulaklarında ve duymasında problem olduğunu düşünmeye başlamışlar. Hafta sonu olması nedeni ile sabırsızlıkla bekleyerek ilk işgününde çocuklarını hemen bir kulak doktoruna götürmüşler. Doktor bir kaç test ve tetkikten sonra maalesef Can'ın kulaklarında “**iç kulak işitme problemi**” olduğunu söylemiş. Bu durumu öğrenen Can'ın anne ve babası için sanki dünyaları kararmış, başlarından aşağı kaynar sular dökülüyormuş gibi olmuşlar.

Can'ın annesi ve babası bu durumun geçici olduğunu düşünüyorlarmış fakat araştırma ve tedaviyi de ihmal etmiyorlarmış. Hiç umutlarını yitirmeseler de araştırma ve tedavi sürecinin sonunda hiç duymak istemedikleri sonucu duymuşlar ve Can'ın “**İleri derecede işitme kaybı**” olduğu kesinleşmiş. Anne ve babasının tüm umutları tükenmiş, hayalleri yıkılmış. Doktor bu durumunun tedavisi olmasa da telafisi olduğu ve “**İşitme cihazı**” kullanarak Can'ın işitme kaybını büyük bir oranda telafi edebileceğini belirtmiş ve diğer Ana–Babalardan daha da çok güçlü olmaları gerektiğini belirtmiş, birbirlerine destek olmalarını ve çok sabırlı olmalarını istemiş.

Can'ın “**İleri derecede işitme kaybı**” olması, annesinin kendini eve kapatmasına, babasının bir müddet hiç kimse ile konuşmadan sadece işe gidip gelmesine sebep olmuş. Sanki Şahin Ailesi hayata küsmüş gibi davranıyorlarmış. Biricik çocuklarının durumu ile çok sarsılan Şahin ailesi, bu zor dönemlerinde doktorun söylediklerini hatırlamışlar ve güçlü olmaya karar vermişler, çocuklarının “**İşitme cihazı**” ile kaybını telafi edebilecek olması tesellileri olmuş. Bin bir güçlülük ve maddi imkansızlıklar içinde Can'ın önce bir kulağına, sonra diğer kulağına da “**İşitme Cihazı**” almışlar. Çok sevdikleri çocuklarını daha çok sevmeye karar vermişler. Aile olarak daha çok birbirine bağlanmışlar. İlk zamanlar cihazlardan korkan, takmak istemeyen Can zamanla cihazlara alışmaya başlamış. Can'ın sessiz dünyası seslenmiş, sesleri duymaya ve seslerle tanışmaya başlamış.

Sessiz dünyası seslenen Can'ın bu durumu ve işitme cihazları ilk zamanlar Can'ı rahatsız etse de kısa bir sürede cihazlarını almış. Seslerin hayatın vazgeçilmezi olduğunu düşünmeye ve anlamaya başlamış. 3 yaşına gelen Can kısa bir süreç içinde yoğun çaba ve istekle nihayet “**Anne ve Baba**” demeye başlamış. Can'ın almış olduğu özel işitme konuşma eğitimleri ve Annesinin, Babasının yoğun çabası sevgisi ile birleşince kısa sürede daha bir çok sözcüğü öğrenmeye ve söylemeye başlamış. Şahin Ailesi için zor ve karamsar geçen günlerin ardından tekrar mutlu ve güzel günler yaşamaya başlamışlar. Maddi ve manevi olarak sıkıntılı günler geçirseler de bir arada olmak Şahin Ailesini mutlu ediyormuş.

4 yaşına gelen Can'ın her gün yeni kelimeler öğrenerek konuşmasını sürekli geliştirmesi, Şahin ailesinin mutluluğuna mutluluk katıyormuş, bu güzel gelişmeler arasında Şahin Ailesi çok daha mutlu ve sevindirici bir haber almışlar. Şahin Ailesi Can'a kardeş, yani bebek bekliyormuş. Bu haber Şahin Ailesi'ni çok sevindirir de bu sevinç ve bekleyiş buruk bir sevinç ve bekleyişe dönüşmüş. Çünkü Can'ın annesi Can ile yaşadıkları sıkıntıları 2. bebeklerinde de yaşamaktan endişeleniyor ve korkuyormuş. Babası da aynı endişe ve korkuları yaşasa da eşine ve Can'a belli etmemeye çalışıyor, bir taraftan da moral ve destek olmaya çalışıyormuş.

Nihayet beklenen kardeş, 2004 yılının soğuk bir Şubat ayında Şahin Ailesine katılmış. Adını Samet koymuşlar. Hemen kulaklarında, işitmesinde problem olup olmadığını anlamaya çalışmışlar. Doktorlara, tetkiklere başvurmuşlar. Allah'a şükür 2. çocuklarında işitme problemi olmadığı öğrenmek Şahin Ailesini çok mutlu etmiş. Can, Samet'in gelişine hem sevinmiş, hem de buruk bir mutluluk yaşıyormuş, kardeşini çok seviyor ve kıskanıyormuş. Anne ve Babasının Samet'i daha çok sevmelerinden ve Can'a olan sevgilerinin azalmasından korkuyormuş, fakat korktuğu gibi olmamış. Günler geçtikçe, Şahin Ailesinin çocukları büyüdükçe Can, büyük ve tecrübeli olduğu için Samet'e GÖZ, Samet de ağabeyine KULAK olmaya çalışıyormuş.

ESER SAHİBİ:

ADI : Ferhat
SOYADI : BALABAN

1973 Kadıköy Doğumluyum. İlk, Orta ve Lise eğitimlerimi Gebze'de tamamladım. 4 Yıllık Teknik Lise eğitimin ardından Selçuk Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksek Okulu Makine-Resim-Konstrüksiyon Bölümünü kazandım. 2 Yıl Konya'da tahsil gördüm. Mezun olduktan sonra Teknik alanlarda, Makinecilik, Otomotiv, Otomotiv Yan Sanayi alanlarında çalışmalarda bulundum. 1996-1998 tarihleri arasında vatani görevimi yaptım ve akabinde evlendim. 2 Çocuk babasıyım. 1999 Yılından beri özel bir şirkette Teknik Ressam olarak çalışmaktayım.

Eşim ve ben bu hikayede ilk çocuğumuz olan Eyüp Can'da yaşadığımız sıkıntıları ve korkuları kısmen anlatmaya çalıştım. Çok zor günler yaşadık anlatılması ve tarifi imkansızdı.

Eyüp Can şu an 14 yaşında ve 8. sınıfa gidiyor. 3 yaşından itibaren cihaz kullanmaya başladı. Her zaman normal çocuklarla bir arada ve kaynaştırma çabası içinde olduk. Kardeşi Abdulsamet'de 9 yaşında ve 3. sınıfa gidiyor.

Daha önce birkaç basit deneme yazım olsa da, hiçbir yerde yayınlanan yazım olmadı. Yarışma amacı veya başka bir amaç için hikaye deneme yazısı veya hikaye göndermedim.

